

Det har under senare år utvecklats en typ av självbespeglning inom framförallt den kvinnliga konsten som närmast blivit en sorts genrebilder. Lena Cronqvist är föregångare och väl den främsta exponenten för den här bildvärlden där motiven orienterar sig mot barndomen och den vuxnes tillbakablickande. Det finns något av ett terapeutiskt incitament i detta bildskapande som naturligtvis har sitt berättigande så länge det handlar om bearbetning och gestaltning av djupt kända upplevelser och erfarenheter. När däremot det psykologiska djupet saknas blir resultatet blott ett inlånat formspråk och som sådant lätt utbytbar. Så uppstår en genre, en efterklang, eller vad vi idag kallar en trend. Lånade stildrag ger "benefit by association", mervärde genom association, utan att egentligen tillägga något nytt. Genre bilden blir ett slags bildskval med igenkännandet som det bärande elementet, men utan originalitet och precision.

Lite av detta resonemang anfäktas jag av när jag ser Gunilla Larséns skulpturutställning på Konstens Hus. Utställningen som hon kallar "Sagolikt" vänder blickarna mot en förlorad barndom och består av skulpturer och reliefer i gips och brons. Många av relieferna behandlar kända sagomotiv, som exempelvis *Rödluan och vargen* och gestaltas som mekaniskt enkelt präglade chokladgodisar eller billiga plåtleksaker från femtiotalet. Jag utgår från att det finns en medveten tanke i detta förfarande som i utställningen ger något av en helhetstanke, men upprepningarna av samma motiv i serier blir väl så enahanda i längden.

Serien *Nära Hud* visar ett antal ungflickstorsos stadda i utveckling. Några med klänningar andra utan, några med utvecklade bröst andra stadda i pubertal knoppning. Det hela antyder ett tidsförlopp från flicka till kvinna, allt präglat i enkla gjutningar som stora ljusa chokladbitar. Det är bara glanspapperet som saknas.

Fyra friskulpturer av en naken flicka i naturlig storlek, även detta en serie, dominerar utställningsrummet. Skulpturerna som heter *Flätflicka* spelar utställningsmässigt bra ihop med två andra stora skulpturer, även de i naturlig storlek, vilka står och betraktar varandra betitlade *Flicka i klänning*. Friskulpturerna är de element som bär utställningen, trots att jag kan känna en viss reservation mot något slappt spolfomat i framställningarna. Det är som om de vore modellerade enbart ur minnet och de är mer en idéalisering av en ung flicka än en trovärdig gestaltning av en. Formerna är mer tänkta än sanna.

Larsén har även gjutit bronser av sina motiv, det kan möjligen ge ett tillskott av något slag men detta mervärde påverkar inte formen. Måhända kan material och motiv ge "benefit by association" men det måste till något mer för att riktigt övertyga.

Bertil Sundstedt